“Zvezdna” Estrellita

Zdenko Vrdlovec

Ljubljana – Predzadnji dan 10. festivala slovenskega filma, ko so se v tekmovalnem programu zvrstili že skoraj vsi filmi – z izjemo Djurićevega *Ljubezen, traktor in rock'n'roll*, ki bo morda na sporedu danes, če bo umaknjena začasna prepoved javnega predvajanja – je že mogoče reči, da je med njimi več dobrih kot slabih. Lahko bi celo rekel, da obstaja vrh festivala, ki ga sestavljajo *Petelinji zajtrk* Marka Nabešnika, *Otroci s Petrička* Mirana Zupaniča in *Estrellita* **Metoda Pevca**.

Začetek *Estrellite* malo spominja na *Modro* Krzystofa Kieslowskega, toda indici, ki jih odkrije violinistova vdova Dora Fabiani, odpeljejo film v smer, ki se ji pozna scenaristični dotik **Abdulaha Sidrana**. Estrellita je ime imenitne violine, ki bi obležala kot dragocena Fabianijeva zapuščina, če se ne bi iz lepega meščanskega stanovanja preselila v ljubljansko barako neke bosanske družine. Dora Fabiani je namreč odkrila, da je imel njen pokojni mož dvojno življenje, vendar ne ljubezensko, ampak glasbeno: kot priznani izvajalec klasične glasbe je včasih rad zaigral tudi sevdalinko v nekem lokalu ob Ljubljanici, kjer je igral violino tudi 12- ali 13-letni fant Amir. Po tem odkritju postane *Estrellita* film o dveh ženskah: o Dori Fabiani, ki kot »slovenska dobra vila« podari violino Amirjevi materi ter poskrbi za glasbeno izobraževanje nadarjenega dečka, in o Amirjevi materi, ki zaradi te podarjene violine postane sveta grešnica. Fabijanijev sin Julijan je ljubitelj povsem drugačne glasbe, takšne, ki namesto glasbenih inštrumentov uporablja računalnik, in bi očetovo violino rad prodal, toda ob pogledu na Amirjevo mater se domisli odplačila v obliki spolnih uslug, na katere Amirjeva mati pristane, da bi rešila sinovo glasbeno kariero; a to je spet mogoče le tako, da obenem izgubi moža.

Pevčeva *Estrrellita* je film emocionalne inteligence, ki ga odlikuje tako režija kot igra protagonistov: **Silve Čušin** kot Dore Fabiani, ki poskrbi, da gre možev instrument v prave, čeprav tuje roke, **Medihe Musilović** kot požrtvovalne Amirjeve matere, **Senada Bašića** kot Amirjevega očeta, ki mu preostane samo spomin na nekdanjo ženino ljubezen, solze za sinom in pot v neznano, mladega Makedonca **Marka Kovačevika**, ki se je za vlogo Amirja moral naučiti dveh jezikov in igranja na violino, in **Tadeja Trohe** kot ciničnega Julijana. *Estrellita* je kot otožna pesem, tako natančno odmerjena, da bi gledalec najrajši obsedel v kinu.

Ženskemu liku je namenjena tudi *Instalacija ljubezni* **Maje Weiss**, toda na tako sovražno porogljiv način, da si tega ni zasluži niti tako abotna slovenska mladoburžujka, kot je ta, ki jo igra Bernarda Oman. Sicer pa bi vso to *Instalacijo ljubezni* težko opisali kako drugače kot zmeden in bedast porog samemu filmu.